

Událostné dění

Vše, s čím se ve světě „reálných skutečností“ setkáváme a co poznáváme, vzniká a zaniká, a má tedy přechodnou povahu (jinak řečeno: ve světě není nic, co by nevzniklo a co by trvalo ‚věčně‘ ve smyslu ‚bez konce‘). Daleko důležitější je ovšem rozdíl mezi změnami, které jsou vnitřně sjednoceny a pro něž tedy je charakteristické, že mají počátek, průběh a konec, který primárně nezávisí na vnějším pozorovateli a posuzovateli, a na druhé straně mezi změnami ‚sestavy‘ či ‚konstelace‘, které mají povahu pouhého hromadění nebo sypání apod. bez vnitřního sjednocení a bez ohraničení vůči okolí a eventuelně proti němu. Pouze v prvním případě můžeme mluvit o událostném dění a můžeme se tázat po tom, co zakládá a garantuje ono sjednocení určité „části“ resp. určitého „úseku“ nějakých pohybů a změn v integrovaný celek, totiž právě v „událost“. Protože každé dění znamená střídání stavů (a tedy změnu), musíme předpokládat, že dění událostné (nebo také sjednocené do „celku“) se vyznačuje něčím navíc, co nemůže být redukováno na pouhou střídu stavů. Jinak řečeno: událost jako vnitřně sjednocený celek je víc než součet resp. úhrn, hromada, sklad jeho částí nebo složek. To, co má celek navíc proti pouhé hromadě, musí být zkoumáno. K pochopení povahy a funkce onoho „sjednocujícího“ je zapotřebí se především zabývat časovým aspektem událostného dění, na prvním místě jeho „časováním“ (ve smyslu vlastního aktivního ‚výkonu‘ v čase).

(z přípravy na „disputaci“ – Karf. Etc.)

(Písek, 040124-2.)